

Capitolul 4

În cele două capitole anterioare ne-am ocupat cu cele două teme mari ale acestei cărți. În capitolul 2 este vorba de felul de gândire, care trebuie să-l caracterizeze pe cel credincios în drumul său pe acest pământ: felul de gândire al lui Hristos Isus, în care El a mers pe drumul Său aici pe pământ. Acesta nu este felul Lui de gândire acum în cer, ci sunt motivațiile inimii Lui, de care El a fost călăuzit aici pe pământ în ascultarea Sa de Dumnezeu și Tatăl Său. Acest drum s-a sfârșit la cruce. De asemenea, și drumul unui credincios aici pe pământ nu este un alt drum decât acela al Domnului Isus. Desigur lucrarea de împăcare a fost unică; numai Domnul singur putea s-o facă. Însă ca martori ai lui Dumnezeu noi ocupăm aceeași poziție, pe care a avut-o Domnul Isus aici pe pământ: aceasta înseamnă un drum de ascultare, de dăruire față de Dumnezeu și o revelare față de oameni a ceea ce este Dumnezeu.

Am văzut de asemenea, că numai Domnul Isus a putut să arate în chip desăvârșit acest fel de gândire. El era nu numai un Om, un slujitor, care a fost ascultător de Dumnezeu până la moarte, ci El a fost în același timp Dumnezeu. El nu a considerat un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, din simplul motiv că El era Dumnezeu. El a arătat în chip desăvârșit acest fel de gândire. De aceea pentru noi, care suntem oameni, nu este de la sine înțeles, că avem felul de gândire al lui Hristos. Pentru aceasta avem nevoie de putere divină. El o avea, deoarece El era Dumnezeu Însuși. Însă noi trebuie s-o primim de la El, deoarece noi suntem oameni. În capitolul 2 am văzut pe Domnul Isus ca model pentru noi, așa cum noi trebuie să-L urmăm aici pe pământ, și în capitolul 3 am văzut puterea în care noi putem să urmăm acest model. Această putere o găsim în Domnul, însă nu așa cum a umblat El aici pe pământ, ci așa cum este El acum glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Apostolul Pavel putea să spună despre sine, că el a fost fără vină chiar și înainte de întoarcerea lui la Domnul, în ceea ce privește îndreptățirea care este prin Lege; Legea nu putea să condamne nimic în el. În afară de aceasta el posedea toate privilegiile, pe care un om în carne (în firea pământească) și le poate imagina. Vorbind omenește, el a fost probabil cel mai privilegiat om dintre toți oamenii. El posedea lucruri minunate, care în sine nu numai că nu erau greșite, ci pe care Dumnezeu le-a dat chiar odată. El putea deci să se bucure de toate aceste lucruri. Dar după ce El a fost întâmpinat de Domnul Isus pe drumul spre Damasc, s-a schimbat totul. Toate aceste lucruri, care au fost deja **înainte** de acest moment (și ele au fost cu adevărat bune și date de Dumnezeu), au dispărut dintr-o lovitură, atunci când a văzut ceva, care era mai presus de toate acestea. Acesta era Isus Hristos, glorificat la dreapta lui Dumnezeu și unit cu credincioșii de aici de pe pământ; »Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?« (Faptele Apostolilor 9,4). După ce L-a văzut, aceste lucruri și-au pierdut valoarea, oricât de frumoase ar fi fost ele. Apostolul Pavel nu spune: m-am înșelat, nu au fost lucruri bune. Nu, ele erau bune. Dar apostolul Pavel a văzut ceva, care era mult mai minunat. Înainte de acest moment era de dorit să posezi o neprihănire, pe care el o putea căpăta prin fapte, fără să ținem seama de faptul, dacă era sau nu era posibil s-o obții. Însă chiar gândul de a câștiga o astfel de neprihănire omenească, și-a pierdut forța de atracție pentru el, după ce a văzut ce neprihănire se găsește în Hristos Isus, care este acolo la dreapta lui Dumnezeu. Din aceasta își scotea el puterea. El a alergat în cursa de întreceri, deoarece la sfârșitul acestei curse îl aștepta premiul chemării cerești al lui Dumnezeu: acesta era Domnul Isus. Rezulta o forță imensă din gândul că această alergare îl ducea tot mai aproape de Isus din Nazaret, de acest disprețuit Isus, care acum a fost pus de Dumnezeu peste toate lucrurile. Chiar dacă apostolul Pavel nu va ajunge niciodată aici pe pământ la această țintă, niciodată aici pe pământ nu va fi cu adevărat asemenea Domnului Isus, el știa însă foarte bine, că cu cât alerga mai repede, cu cât o va urmări mai mult, cu atât mai mult se va asemăna cu acest model. El voia să arate cât mai mult aici pe pământ, ca martor al lui Dumnezeu, cine a fost Domnul Isus. În măsura în care el alerga spre Domnul glorificat în cer, în aceeași măsură va revela chipul pe care Isus cel disprețuit l-a revelat aici pe pământ.

Vedem astfel, că după aceste două mari învățături, pe care apostolul le-a prezentat, pentru un credincios nu mai rămâne nimic altceva, decât numai Domnul Isus. Dacă este vorba de viitor, atunci speranța apostolului Pavel era deplin îndreptată spre Isus Hristos, ca să fie la El. El aștepta din cer ca Mântuitor pe Acela, care va transforma trupul său de slăbiciune și îl va face asemenea trupului Său de slavă. Aceasta era așteptarea lui în ceea ce privește viitorul. Atâta timp cât această stare nu a devenit realitate, el avea nevoie de Același Isus în viața lui de aici de pe pământ ca sursă de putere în viață și ca model, ca să-L urmeze aici pe pământ. Acest Pavel, care a făcut astfel de experiențe – căci aceasta nu vine de la sine, noi trebuie să învățăm prin experiență ce înseamnă că Isus Hristos este sursa noastră de putere – aplică în capitolul 4 aceste învățături la viața practică. Cât de prețios este aceasta! Când Dumnezeu muștră, este deosebit de important, prin ce instrumente face El aceasta. El o face aici printr-un om bătrân, care stă în închisoare, și anume la sfârșitul unei vieți, în care el s-a predat în totul lui Isus Hristos și în care a învățat, că dacă își va umple gândurile și inima cu această Persoană, restul este neesențial. Lucrurile bune din viață nu mai au nicio valoare și lucrurile rele, triste, nu puteau să-i deranjeze pacea și încrederea. Apostolul Pavel, plin de ceea ce este Domnul Isus, ne arată în capitolul 4, că el este deasupra tuturor împrejurărilor. Aceasta are urmări foarte mari. Vedem aici pe apostolul Pavel, care nu se neliniștește la gândul că judecata este la ușă și poate chiar moartea de martir. El nu se lasă derutat de faptul, că sunt creștini care predică Evanghelia din invidie și ceartă, deoarece el era închis. El nu lasă să i se răpească pacea, prin faptul că mulți se comportă ca dușmani ai crucii și se numesc creștini. Toate acestea nu pot să deranjeze pacea lui. El stă deasupra tuturor împrejurărilor vieții. Ca să zicem așa, pentru apostolul Pavel este imposibil să se îngrijoreze. Aceasta nu înseamnă că inima lui era lipsită de sentimente! El nu privește disprețuitor în jos spre evenimente. Odinioară erau printre stoicii greci unii care aveau o astfel de atitudine. Nici în împrejurările triste și nici în cele vesele nu își schimbau mimica și inima lor rămânea rece și lipsită de sentimente. Dar în cazul lui Pavel nu este așa. El domina împrejurările, dar inima lui nu rămânea rece. Ele nu puteau să-i tulbure pacea; dar în același timp inima îi era plină de gingășie față de aceia care aveau nevoie de ajutorul lui, de rugăciunile și mângâierile lui. Acesta este un Pavel, care într-o atitudine corespunzătoare, potrivită cu gândurile Domnului, stă deasupra împrejurărilor. Ele nu pot să-i răpească pacea, și în timp ce el este aici în cele mai mari greutăți, se poate preocupa cu problemele mici ale credincioșilor din Filipi.

Aceasta este greu pentru noi. Noi suntem deseori așa de plini de grijile noastre mici, că nu avem timp și nu vedem grijile mult mai mari ale altora. Deseori îngreunăm pe alții cu grijile noastre și niciun moment nu acordăm atenție greutăților mult mai mari ale altora. La Pavel aceasta a fost exact contrariul. El era în cele mai mari greutăți. El avea toate motivele să deznădăjduiască: judecata și moartea erau înaintea ochilor lui. Pe lângă aceasta, în afara închisorii în creștinătate aproape peste tot era decădere, împotrivire și vrăjmășie. Dar acest Pavel nu s-a gândit la grijile lui. El le-a pus în mâinile Domnului, și de aceea putea să îngrijească de grijile mici ale Filipenilor. El putea să se ocupe cu două femei, care se certau (versetul 2). El putea să se ocupe cu un sclav, care a fugit din Colose la el, și el s-a ostenit să scrie lui Filimon o scrisoare detaliată despre acest Onisim.

În felul acesta Pavel a putut să se preocupe de grijile altora, cu toate problemele pe care el însuși le avea. Acesta este Pavel, care a dat învățăturile din capitolul 2 și 3. De aceea putea Pavel să spună credincioșilor, cărora le mergea mult mai bine decât lui: »De aceea, prea iubiții mei și mult doriții mei frați ... rămâneți astfel tari în Domnul, prea iubiților!« (versetul 1). Aceasta este puterea: să stai tare în Domnul, de nezgduit, ca o baliză în furia valurilor. Oricât de mare ar fi furtuna; fundamentul pe care stă baliza este de nezdruccinat. Aceasta este a sta tare în Domnul; în acest Domn glorificat la dreapta lui Dumnezeu! El șade acolo pe tronul lui Dumnezeu. Se poate clătina tronul lui Dumnezeu din cauza problemelor credincioșilor de pe pământ? Inima lui Dumnezeu este mișcată din cauza aceasta, dar tronul lui Dumnezeu nu. Și acolo șade Isus Hristos. Dacă știm că poziția noastră este ancorată în El, deci de nezgduit și de neclătinat,

atunci stăm tare. Noi, în greutățile noastre mici și apostolul în greutățile lui mult mai mari. »Rămâneți tari în Domnul, preaiubiților!« Pavel dorea mult să le vorbească în felul acesta. Ei erau bucuria și cununa lui! Noi vom primi o plată ca credincioși, dacă am făcut ceva pentru Domnul. Deci, care a fost plata lui Pavel? Cu ce putea el să vină înaintea lui Dumnezeu, ce putea el să aducă Domnului Isus ca rod al lucrării sale? Erau acești credincioși, care prin predica sa au venit la credință. Tot așa numește el și pe tesaloniceni, bucuria și cununa lui (1 Tesaloniceni 2,19). Acești credincioși erau bucuria lui, cununa lucrării sale pentru Domnul, și ei îl vor împodobi la venirea Domnului Isus Hristos.

Dar ei trebuie să fie și practic o podoabă, și de aceea el voia să se ocupe cu plăcere de problemele acestor credincioși, el însuși fiind în greutate mari, dar care sta totuși tare în Domnul; cu Evodia și cu Sintichia, care primesc o atenționare deosebită între credincioșii din Filipi (versetul 2). Era necesar, căci Pavel își dă silința într-o scrisoare generală adresată unei Adunări să se adreseze la două femei. De altfel ele nu erau primele, cele mai bune. Citim în versetul 3, că ele (înfățișate prin cuvântul »acelora«) au luptat împreună cu el pentru Evanghelie. Aceste femei au slujit lui Pavel, atunci când el a vestit Evanghelia în Filipi și în împrejurimi, și probabil aceste femei au luptat și mai târziu împreună cu el. Ele au luat parte împreună cu el la greutățile legate de vestirea Evangheliei. Probabil că ele i-au slujit cu ceea ce aveau, așa cum au făcut femeile din Galilea Domnului Isus (Luca 8,3); probabil că au luat parte împreună cu el la suferință și batjocură și au fost de partea lui, cât au putut de mult. Aceasta avea importanță mare pentru apostol. De aceea era așa de trist pentru el, că a trebuit să audă (probabil prin Epafrodit), că aceste femei nu mai sunt una, probabil chiar și în lucrare. Poate să fie ceva mai trist, decât că două surori sau doi frați au vrut să slujească împreună Domnului și în această slujire ei înșiși ajung să aibă probleme? Da, Pavel cunoștea aceasta din experiență. El a ajuns la păreri diferite în lucrarea împreună cu Barnaba. Cine suferă pagubă în primul rând prin aceasta? Nu lucrarea, și nici lucrătorii, ci în primul rând Domnul! La aceasta se gândește apostolul în primul rând.

El spune: »Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintichia să fie cu un gând în Domnul« (versetul 2). El, Domnul, al cărui Nume este dezonorat în primul rând, când credincioșii nu sunt una în lucrare și nu merg pe drum cu același gând în Domnul. De aceea Pavel spune mai întâi, înainte ca el să vorbească despre lucrarea lor, că ele trebuiau să fie una în Domnul. Dar el se gândește și la lucrare. El spune aici: »Și pe tine, adevărat tovarăș de jug, te rog să vii în ajutorul femeilor acestora« (versetul 3). Este ceva ciudat, că aici se vorbește deodată despre acest adevărat tovarăș de jug. Aceasta a dat naștere la unele întrebări. Însă eu cred, că din context trebuie să ajungem la concluzia, că acest tovarăș de jug a fost probabil Epafrodit. Știm din capitolul 2 că Epafrodit era din Filipi, el a venit cu darurile credincioșilor din Filipi la Roma și acolo s-a îmbolnăvit, aproape de moarte. Acest Epafrodit a fost trimis de Pavel înapoi la Filipi, și din contextul capitolului 2 (versetele 25,28,29) putem recunoaște, că Epafrodit a luat această scrisoare cu el la Filipi. Pavel scrie aici în această scrisoare lui Epafrodit și spune: adevărat tovarăș de jug, când te vei reîntoarce la Filipi, să fii de ajutor acestor femei. Probabil că el a trebuit să le fie de ajutor, ca ele să devină iarăși una între ele, dar mai ales, ca ele să continue în lucrarea pentru Domnul și să nu eșueze.

»Adevărat tovarăș de jug«, ce cuvânt frumos! Prin aceasta Pavel vrea să spună, că atunci când Epafrodit a fost la el la Roma, acesta și-a plecat umărul sub același jug, pe care îl ducea Pavel: jugul lucrării Domnului, al rugăciunii, probabil al unei detențiuni temporale. Ce frumos este, când doi credincioși poartă jugul având același fel de gândire. Nu un jug nepotrivit, ca în 2 Corinteni 6,14, ci același jug, purtat de doi, care gândesc la fel, așa cum a fost în cazul lui Evodia și Sintichia și cum trebuia să devină din nou. Epafrodit trebuia să le ajute, deoarece ele au luptat împreună cu Pavel. Desigur, lupta nu înseamnă, așa cum au afirmat unii, că femeile ar fi avut o misiune în vestirea Evangheliei. Aici nu este vorba de a predica, ci de a lupta pentru Evanghelie. Surorile pot să lupte pentru Evanghelie tot așa de bine ca și frații, însă misiunea lor în această privință este deseori diferită. Știm în primul rând, în ceea ce privește străngerile laolaltă ca

Adunare, că femeile trebuie să tacă acolo (1 Corinteni 14,34), și în al doilea rând, femeile nu trebuie niciodată să învețe (1 Timotei 2,12). Dar sunt nenumărate alte feluri, în care ele pot lupta, așa cum au existat și altele, care au luptat împreună cu Pavel pentru Evanghelie, Clemens și alți lucrători, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.

Ce expresie minunată. Dacă trebuie luptat pentru Evanghelie, aceasta înseamnă evident că sunt împotriviri, dușmănie, încercări, prin care lucrătorii Domnului încep probabil să se îndoiască – de ei înșiși, de lucrare – și se întreabă, dacă nu ar fi mai bine să înceteze cu lucrarea. Însă apostolul spune: »... ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.« Acolo sus la Dumnezeu este o carte – desigur aceasta este o vorbire omenească, dar din cauza aceasta nu este lipsită de un conținut bogat -, cartea vieții, în care stau scrise numele tuturor acelor care au viață din Dumnezeu. Domnul Isus Însuși spune în Luca 10,20, ca ucenicii să nu se bucure că ei alungă demoni, ci că numele lor erau scrise în cer. Ca necredincios, tu poți probabil să privești cu uimire la puterea mare și la semnele care au loc în Împărăția lui Dumnezeu; dar la ce ajută aceasta? Lasă mai întâi ca numele tău să fie înscris în cer. Aceasta este deosebit de important. Această certitudine o avem atunci când știm că avem viață din Dumnezeu: atunci spune Cuvântul lui Dumnezeu, că numele noastre sunt scrise în cartea vieții. Aceasta este deseori un cuvânt de mângâiere. Găsim în cartea Apocalipsa, că Ioan scrie acelor care trec prin încercări, care întâmpină nevoi și suferințe pe drumul lor, că numele lor este scris în cartea vieții (Apocalipsa 3,5; 21,27). Dumnezeu vede aceste nume și nu se găsește nimeni, care să poată să le șteargă din această carte, oricare ar fi încercările, orice împotrivire ar veni din partea dușmanului asupra noastră. Numele noastre sunt scrise acolo, de neșters de către orice dușman de aici de pe pământ. Apostolul amintește aceasta aici tocmai cu privire la aceia care au trebuit să lupte pentru Evanghelie.

După aceea spune filipenilor: »Bucurați-vă totdeauna în Domnul!« (versetul 4). Am spus deja, că este foarte important, prin cine Dumnezeu ne dă îndemnul Sale. Imaginează-ți că Biblia ar afirma, așa cum face coranul mahomedanilor, că ea a căzut din cer. Și noi am citi apoi în ea: »Bucurați-vă totdeauna în Domnul!« Atunci ne-am gândi: da, este ușor de spus. În cer este numai bucurie, și noi ne putem imagina foarte bine, că din cer, unde totul este minunat și fericit, ni se spune, să ne bucurăm; dar noi ne aflăm aici pe pământ în împrejurări în care de multe ori nu este niciun motiv de bucurie, ci de întristare, unde sunt pericole și împotriviri, griji și strâmtorări. Dar Biblia nu a căzut din cer. Ea este într-adevăr cerească, în sensul că Dumnezeu a inspirat fiecare cuvânt, dar ea a fost scrisă de instrumente omenești. Și aici este vorba tocmai de un om, care stătea în închisoare; un om, pentru care aparent nu era niciun motiv să se bucure. Ce gând prețios, că tocmai el este cel care spune aceste cuvinte; un om, care stă în închisoare! Pentru el existau mult mai puține motive de bucurie decât aveau filipenii. Prin aceasta îndemnul adresat filipenilor avea un conținut bogat, căci el avea evident puterea de a se bucura în astfel de greutăți!

De aceea să nu permitem să ni se spună, că nu ne putem bucura. Se compară împrejurările noastre cu ale lui? Am fost noi vreodată în astfel de greutăți? Citește 2 Corinteni 11 sau alte locuri, să vezi ce a trăit acest om. Dacă ai citit și compari cu situația ta, să nu mai spui, că pentru noi câteodată nu există niciun motiv de bucurie! Bucuria este deseori efervescența unei clipe. Și oamenii lumii acesteia cunosc din când în când bucuria lor, când sunt în momente deosebite de „fericire”. Dar apostolul nu vorbește despre acestea. El spune: »Bucurați-vă *totdeauna* în Domnul!« În orice împrejurare. Și eu pot spune (zice el totodată), că aproape că nu sunt împrejurări mai grele de imaginat decât acelea în care m-am aflat eu. Însă »în Domnul«, aceasta dă adevărata putere. Nu în împrejurările fericite. Și aceasta este posibil uneori, dar este o raritate, când împrejurările însăși sunt prilej de bucurie. Domnul este întotdeauna același; oricât de greu ar fi în jurul nostru: »Isus Hristos este Același, ieri și azi și în veci« (Evrei 13,8). Dacă din cauza aceasta mă pot bucura în El, mă voi putea bucura întotdeauna. Da, atunci chiar și în mijlocul greutăților voi avea prilej de bucurie.

Nu cunoaștem noi aceasta din experiență? Când am avut cea mai intimă bucurie în Domnul? Nu a fost tocmai atunci când ne-am aflat în greutate și împrejurările ne-au mânat spre Domnul, când a trebuit să ne încredem în El și să fim dependenți de El? Nu au fost aceste împrejurări deseori cauza celei mai mari bucurii în El? Mulți credincioși, care sunt bătrâni și au avut parte de mult mai multe greutăți, vor putea să confirme mai bine aceasta. Și Cuvântul lui Dumnezeu însuși ne învață aceasta. Când Psalmistul spune în Psalmul 23, că el este condus de Păstorul cel bun la pășuni verzi și la ape de odihnă, atunci aceasta este un lucru minunat pentru el. Dar noi nu citim, că pe aceste pășuni verzi și la aceste ape liniștite paharul lui este plin de dă pe deasupra. Abia după ce a trecut prin valea umbrei morții și a stat înaintea dușmanilor săi, se spune: »Mi-ai uns capul cu untdelemn, paharul meu este plin de dă pe deasupra« (versetul 5). Ce experiență minunată, să înveți, că bucuria cea mai adâncă are loc abia atunci când noi suntem în greutate. Noi am putea avea întotdeauna această bucurie, însă sunt deseori împrejurări care ne conduc la Domnul și care în mod deosebit ne fac să găsim această bucurie. Când credincioșii în Psalmul 84 se urcă spre Sion, atunci Sionul este acolo, ca să spun așa, ceea ce noi am găsit aici în capitolul 3: Domnul glorificat în cer, spre care noi ne îndreptăm, spre care alergăm, așa cum a făcut apostolul. Însă împrejurările, prin care noi ne facem alergarea, ca să ajungem la țintă, nu sunt așa de simple. Citim în Psalmul 84 că drumul spre Sion trece prin Valea Plângerii (în ebraică: Valea Bacca), valea plânsului. Acolo nu sunt locuri care oferă prilej de bucurie. Și totuși în Psalmul 84 se spune că ei, atunci când traversează Valea Plângerii, o fac un loc de izvoare! Ei fac din împrejurări un izvor, ca să se bucure de el. Cum este posibil aceasta? Psalmul 87 oferă răspunsul: »Toate izvoarele mele sunt în Tine«, spune psalmistul Aceluia care a ieșit din Sion (acesta este Domnul Isus) și care acum este acolo în »Sion«, la capătul drumului. Noi nu suntem încă acolo, dar privirea spre El ne oferă în împrejurările noastre un izvor, o fântână cu apă limpede și proaspătă în Valea Plângerii.

Aceasta este »tare în Domnul«, aceasta este »ne bucurăm în Domnul«, și anume, în mijlocul greutăților să găsești prilejul să te bucuri în El. »Ferice de omul a cărui putere este în Tine, în a căror inimă sunt croite drumuri! ... Ei merg din putere în putere« (Psalmul 84,5,7). »Iarăși zic: Bucurați-vă!«, spune apostolul. El vrea cu toată seriozitatea să ne pătrundă cu realitatea acestor cuvinte, ca noi să nu spunem: dar, Pavele, aceasta este imposibil. Tu ceri de la noi lucrul cel mai greu, care există. Nu, spune Pavel, vreau să vă pun aceasta de două ori pe inimă, ca să înțelegeți bine, că în toate împrejurările este posibilă bucuria. Cum se face atunci, că această bucurie deseori nu este prezentă la noi? Deoarece împrejurările pun stăpânire pe noi și ne apasă. Este bine, când inimile noastre sunt mișcate în împrejurări grele, ale noastre sau ale altora. Dacă nu este așa, atunci noi suntem lipsiți de sentimente. Dar dacă împrejurările pun stăpânire pe inimile noastre în așa fel, că ele ne răpesc pacea din inimă, atunci nu ne vom mai putea bucura. Atunci nu mai există bucurie (versetul 4), nu mai este mulțumire (versetul 6), și nu mai este pace (versetul 7). Însă în Domnul poate fi totdeauna această bucurie și această pace. Acesta este punctul de plecare. Privind în sus spre Sion; izvoarele noastre sunt în El, Cel care este acolo, în Domnul Isus, și atunci putem în toate împrejurările să savurăm această bucurie.

Însă atunci noi trebuie să stăm cu adevărat deasupra împrejurărilor acestora. De aceea se spune aici în continuare: »Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii« (versetul 5). Blândețea noastră înseamnă, că noi știm să ne încadrăm în împrejurările noastre. În aceasta se include, că noi nu insistăm cu privire la presupusele noastre „drepturi”. Dacă credincioșii insistă cu privire la drepturile lor, aceasta înseamnă de fapt, că ei și-au făcut totuși un locșor aici în această lume. Dacă vorbim despre drepturi, pe care le avem în această lume, aceasta arată că noi ne-am stabilit aici. Un oaspete nu insistă asupra drepturilor sale, atunci când găzduiește undeva. El nu are niciun drept, el este oaspete și spune „Mulțumesc frumos!” la tot ce primește. Cât de des auzim pe credincioși spunând: nu permit să fiu călcat în picioare; insist asupra drepturilor mele. Unii nu se sperie nici măcar să facă ceea ce 1 Corinteni 6 condamnă cu asprime: să-și caute drepturile la judecători din lume. Acesta nu este drumul pe care are voie să meargă un credincios. »Blândețea

voastră să fie cunoscută de toți oamenii.« Toți oamenii trebuie să știe, că noi nu aparținem aceluia, care insistă asupra drepturilor lor: aceluia care bat cu pumnul în masă, deoarece ei cred, că primesc un salariu prea mic, sau care cred, că au fost jigniți, sau li s-a făcut o nedreptate. În privința aceasta nu trebuie să ne asemănăm cu lumea, căci ea insistă asupra drepturilor ei și face chiar legi cu privire la „drepturile” omului. Nu, noi suntem aici oaspeți.

Recunoaștem noi, de ce aceste două lucruri din versetul 4 și 5 aparțin împreună? Dacă ne bucurăm în Domnul, atunci drepturile noastre, pe care noi le considerăm că le avem în această lume, nu au nicio însemnătate pentru noi și nu are nicio putere de atracție pentru noi, să primim ceea ce noi considerăm că avem dreptul. Aceste două lucruri sunt în opoziție unul cu altul. Când credincioșii sunt nemulțumiți cu împrejurările lor, cu situația lor socială sau economică, atunci vor insista asupra drepturilor lor, dar atunci nu vor cunoaște bucuria în Domnul. Aceste două lucruri nu se lasă unite. Atunci va lipsi și mulțumirea pentru ceea ce ne dă Domnul. Dacă eu mă bucur în El, oamenii vor observa că eu mă implic în împrejurări, în cele grele și în cele ușoare. Nu este Domnul nostru Isus și în privința aceasta un model pentru noi? Citim în Luca 9 cum El în drumul Său spre Ierusalim a ajuns într-un sat din Samaria, unde a vrut să înnopteze. El a trimis pe doi din ucenicii Lui înainte, ca ei să pregătească un loc de găzduire în sat. Dar oamenii din Samaria nu au vrut să-L primească, deoarece El mergea spre Ierusalim. Nu avea Domnul Isus dreptul la ospitalitate? Orice om din orient avea dreptul, când se afla în călătorie, să aibă un loc de găzduire în timpul nopții. Nu era aceasta valabil și pentru El, Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor, care acum era ca Om între oameni? Dar Domnul Isus nu a insistat cu privire la drepturile Lui. Ucenicii au zis: »Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer?« Ei gândeau, că ei sunt tot așa de evlavioși ca și Ilie, care a făcut așa. Însă Ilie a făcut aceasta, deoarece a fost cuprins de o mânie sfântă și a fost autorizat de Dumnezeu, însă acești ucenici voiau aceasta, deoarece erau egoiști și nu s-au gândit să meargă într-un alt sat. Ei insistau la dreptul lor de ospitalitate. Blândețea lor nu a fost cunoscută de toți oamenii. De aceea Domnul se întoarce spre ei și-i mustră, și s-au dus în alt sat. Acesta era El, care a venit în această lume ca Cel Întâi născut din toată creația, Capul tuturor lucrurilor, deoarece El a creat toate lucrurile, însă pe pământ El nu s-a folosit niciodată de drepturile Sale pentru Sine. Chiar și apostolul Pavel s-a folosit de mai multe ori de drepturile sale, pe drept sau pe nedrept, pe care el le posedea ca cetățean roman, însă la Domnul Isus nu găsim aceasta. La El găsim o bucurie permanentă în Dumnezeu și Tatăl Său, un echilibru lăuntric desăvârșit, o dependență de Dumnezeu și de aceea nicio pretenție cu privire la drepturile Sale, pe care El le avea aici pe pământ ca Om și ca Dumnezeu.

»Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii.« Și dacă vreodată aceasta nu este simplu și spunem: nu suntem și noi oameni ai acestui pământ, care au drepturi ca atare? Atunci gândește-te la ce se spune aici: »Domnul este aproape.« El este aproape, și El va interveni pentru drepturile tale. Noi vom primi drepturile noastre aici pe pământ! Noi vom primi locul nostru aici pe pământ, pe care Domnul ni-l va dăruia, când noi vom domni împreună cu El peste toate lucrurile. Și aceasta va veni – însă la timpul ei. Pavel spune cu un fel de ironie corintenilor: »Sunteți deja sătui; sunteți deja îmbogățiți; ați împărățit fără noi; și chiar așa fi vrut ca voi să împărățiți, ca și noi să împărățim împreună cu voi« (1 Corinteni 4,8). Voi ați rătăcit, ați început mult prea devreme să împărățiți, și aceasta fără noi. Acest timp de a împărății nu a început încă. Aceasta va avea loc abia atunci când va reveni Domnul Isus. Atunci veți împărăți împreună cu El. Voi gândiți, că pământul este teritoriul vostru; dar aceasta este pripit – în curând va fi așa, dar acum voi sunteți încă străini aici. Acum nu este încă timpul domniei; este timpul suferinței. Romani 8,17 spune, că dacă noi (acum) suferim împreună cu El, (în curând) vom fi glorificați împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El (2 Timotei 2,12). Toate la timpul lor. Acum este timpul blândeții. Însă, ca mângâiere, apostolul spune: Domnul este aproape. Domnul va veni în curând, și atunci El vă va pune în drepturile voastre. Sunteți necăjiți, când drepturile voastre sunt nesocotite de semenii voștri sau când ei vă duc pe nedrept la închisoare? Domnul este

aproape, și atunci El vă va face dreptate (compară cu 2 Tesaloniceni 1,3-10). Atunci, aceia care acum v-au făcut nedreptate, vor veni și se vor pleca înaintea voastră și vor recunoaște că Eu v-am iubit, spune Domnul într-un alt context (Apocalipsa 3,9). Acest timp va veni. Eu vă voi reda drepturile voastre. Domnul este aproape. Probabil că pare așa, că Domnul nu este nicidecum aproape. Probabil că El pare să fie foarte departe. Tot așa pare și o stea să fie foarte departe pe cer, și cu toate acestea lumina ei strălucește până la noi, și prin aceasta ea este totuși aproape. Dacă noi nu am avea lumina aproape de noi, noi nu am vedea steaua. Ea este foarte departe, și totuși foarte aproape. Probabil că Domnul pare să fie foarte departe și de fapt noi nu ne putem imagina, că El ar putea să vină în seara aceasta. Și totuși, lumina Lui strălucește deja mai dinainte, și de fiecare dată, când ne preocupăm cu Domnul, această lumină strălucește mai luminoasă pe cărarea noastră. În felul acesta El este totdeauna aproape. Și când El va veni, El ne va reda înapoi drepturile noastre. În afară de aceasta El este aproape și în sensul, că El stă deja astăzi de partea noastră, este aproape de noi.

»Nu vă îngrijați de nimic.« Probabil că există cu adevărat motive de îngrijorare, nu din cauză că tu insiști asupra drepturilor tale, ci din tot felul de motive justificate. Probabil că ești îngrijorat cum va evolua creștinătatea, sau cu mărturia, pe care Domnul a reinstaurat-o cu mai bine de o sută cincizeci de ani în urmă. Probabil că ești îngrijorat de anumiți credincioși. Se pare că este bine, să-ți faci griji de toate aceste lucruri. Dar pe de altă parte nu este bine! Sunt lucruri, care ar trebui să ne miște inimile, așa că noi învățăm să le aducem înaintea tronului harului cu simțăminte curate și cu sentimentul unei mari dependențe. Însă aceasta fără să fi îngrijorat, în sensul în care este amintit aici, și anume, ca inimile noastre să ajungă deznădăjduite, să fie complet coplesite de ele. Noi nu trebuie să deznădăjduim. Noi putem să stăm în genunchi înaintea Domnului și să spunem: Doamne, cum va merge aceasta mai departe? Noi nu știm, și nici nu vedem. Sunt așa de multe greutăți în viața mea proprie, în familie, în Adunarea din care fac parte; nu mai văd, cum va merge mai departe. Credinciosul, care aduce în felul acesta toate lucrurile înaintea Domnului, se află pe drumul cel bun. El spune toate Domnului, și despre aceasta este vorba aici. Nu vă îngrijați de nimic, ci faceți cunoscut lui Dumnezeu tot ce preocupă inimile voastre. Cunoscut lui *Dumnezeu!* Vezi tu contextul? Această blândețe trebuie să fie cunoscută de toți oamenii, și problemele tale trebuie făcute cunoscut lui Dumnezeu. Aceasta este atitudinea corectă. Oamenii de afaceri din lume spun: dacă ești mulțumit, spune altora, dacă nu, spune-ne nouă. Noi spunem deseori altora plângerile noastre. Spunem cu plăcere altora, că avem plângeri față de Adunarea locală, față de frații și surorile noastre, față de creștinătate, sau orice altceva. Nu, spune apostolul, dacă sunteți îngrijați, faceți cunoscut lui Dumnezeu îngrijorarea voastră. El este Acela, la care voi trebuie să veniți cu plângerile voastre. El este Acela, care poate să vă ajute cu adevărat în îngrijorările voastre, căci El se uită la necaz și la suferință, ca să le ia în mâna Sa (așa cum se mai poate traduce Psalmul 10,14). Blândețea voastră, așa cum știți s-o prezentați în împrejurările voastre, și bucuria voastră în Domnul, faceți-o cunoscut tuturor oamenilor. Lăsați-i pe aceștia să vadă că toate greutățile, care sunt realmente prezente și care nu lasă reci inimile noastre, nu pot să vă ia pacea, încrederea și bucuria și nu pot împiedeca mulțumirile voastre. Dacă aveți greutăți sau dorințe, faceți-le cunoscut Domnului. În timpurile de necaz, preoții trebuiau să sune din trâmbițele de argint – nu pentru ca poporul să le audă, așa cum era intenția firească a lui Saul (1 Samuel 13,3), ci pentru ca Iehova să audă grijile și strigătele de nevoie (Numeri 10,9).

Să nu fi îngrijorat de nimic! În aceasta se include faptul, că dacă noi suntem îngrijați, atunci ceva este greșit la noi. În 1 Petru 5,7 nu se spune „Aruncați (permanent, mereu) asupra Lui toate îngrijorările voastre”, ci: »Aruncați (forma aorist) asupra Lui (odată pentru totdeauna) toate îngrijorările voastre«. Acesta este principiul, că cel credincios aruncă odată pentru totdeauna asupra lui Dumnezeu orice îngrijorare nouă. În continuare să nu mai aveți nicio grijă personală, ci s-o puneți direct și pe deplin în mâna lui Dumnezeu. Dacă apare ceva, care amenință să pună stăpânire pe inima ta, s-o aduci imediat la Dumnezeu, și anume cu rugăciune și implorare, deci

să spui lui Dumnezeu cu o dorință expresă, sinceră, ce dorești. Dacă noi am aduce cu adevărat direct înaintea lui Dumnezeu toate treburile noastre, și nu înaintea oamenilor, unele lucruri ar arăta cu totul altfel. Probabil că avem dorințe care nu sunt nicidecum bune. Ai îndrăzni să le aduci înaintea lui Dumnezeu? Ai îndrăzni să le pui înaintea lui Dumnezeu stând pe genunchi? Dar dacă nu ai curajul să le spui lui Dumnezeu, deoarece știi că nu sunt bune pentru tine, probabil că tocmai în această teamă vei găsi puterea să alungi această dorință din inima ta. Sunt și alte dorințe, pe care ai dori cu plăcere să ți se împlinească, dar nu știi dacă ele sunt bune și dacă Dumnezeu poate să le aprobe. Aceasta nu face nimic. Fă-le cunoscut lui Dumnezeu, fără nicio excepție. Desigur, cu cât trăim mai mult în apropierea Domnului, cu atât mai mult vom avea dorințe, care sunt cu adevărat potrivite cu gândurile Domnului, așa că El le poate împlini. Dar dacă nu am ajuns în această stare, nu contează. Adu înaintea lui Dumnezeu toate dorințele tale. Povestește-le Lui. Aceasta este cu adevărat dovada că există o relație de încredere între tine și Dumnezeu. Dacă există o astfel de relație de încredere între un tată și copiii săi, atunci acești copii vor îndrăzni să întrebe pe tatăl lor cu privire la orice lucru de care ei au nevoie sau doresc să-l aibă. Dacă situația copiilor este în ordine, atunci ei vor întreba pe tatăl în orice lucru. Și dacă situația cu tatăl este în ordine, el nu le va da nicidecum tot ce ei îi vor cere, ci numai ceea ce este bun și necesar pentru ei. Acestea sunt cele două aspecte pe care le găsim și aici. Din partea noastră este așa: oricât de ciudate ne-ar părea dorințele noastre, oricât de mici sau de mari ar fi ele, să le aducem pe toate înaintea lui Dumnezeu. În toate lucrurile noi trebuie să aducem dorințele noastre înaintea lui Dumnezeu; și dorințele mici, ceea ce avem nevoie, nevoile noastre zilnice; mâncarea și apa, îmbrăcămintea, locuința noastră. Probabil că ni se pare ceva deosebit să ne rugăm pentru hrana și băutura zilei de mâine, dacă ne gândim: sunt doar prezente. Acesta este tocmai pericolul stării noastre comode, bogate. Însă ele sunt lucruri de care avem nevoie și pe care Dumnezeu le poate lua deodată. Noi ne gândim prea puțin în privința aceasta. Abia când suntem în greutate, anumite cuvinte devin deodată cuvinte de mângâiere, ca în Isaia 33,16: »I se va da pâine și apa nu-i va lipsi«. Aceste cuvinte vor fi cuvinte de mângâiere când amenință pericolul să ne lipsească pâinea și apa. De aceea, în orice lucru, adu cererile tale la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și implorare cu mulțumire.

Ce cuvânt prețios este acesta »cu mulțumire«. Când noi rugăm pe cineva pentru un lucru oarecare, deseori adăugăm: îți mulțumesc din inimă mai dinainte. Prin aceasta vrem să spunem: sunt așa de convins, că îmi vei ajuta, că îți mulțumesc mai dinainte. Așa avem noi voie să ne rugăm lui Dumnezeu. Noi putem să-i spunem lui Dumnezeu toate dorințele noastre și totodată spunem: mulțumesc mult, nu pentru că Tu îmi împlinești toate dorințele mele, ci pentru că Tu mi le împlinești așa cum este bine și necesar pentru mine. Îți mulțumesc, Dumnezeule, că Tu împlinești toate dorințele mele, căci deseori ele sunt așa de proaste. Eu am rugat deseori pe Domnul pentru lucruri și mai târziu I-am mulțumit, că nu le-a împlinit, deoarece am văzut că nicidecum nu erau bune pentru mine, și că a fost mult mai bine așa cum au decurs lucrurile. Tu poți să mulțumești lui Dumnezeu mai dinainte, pentru că El îți va asculta rugăciunea așa cum este cel mai bine pentru tine. El nu ne dă întotdeauna ce dorim. Ce bine este că nu ne dă. Însă El ne dă, așa cum spune versetul 19, »după bogăția Sa, în slavă«. În atotștiința și atotputernicia Lui El ne dă exact ceea ce noi avem nevoie. El ne ascultă întotdeauna, însă într-un fel mult mai bun, decât noi ne-am putut gândi vreodată.

Și care este deja prima împlinire a rugăciunii? Ceea ce noi citim în versetul 7: »Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos«. Aceasta putem s-o înțelegem acum. Dacă noi predăm toate grijile noastre în mâna lui Dumnezeu, atunci inima noastră va fi pe deplin liberă de aceste griji, și Dumnezeu poate să reverse pacea Sa în inimă. Atunci vom avea fericita cunoaștere că am pus toate în mâna Domnului. El va face totul în așa fel, cum este bine pentru noi. Atunci va poposi liniștea, fiind conștienți că acum am predat toate Domnului și El înțelege grijile noastre. Dumnezeu nu este nepăsător, atunci când Îl rugăm. Inima Lui este pusă în mișcare prin aceasta. Însă tronul Lui din fericire nu este mișcat. Micile

noastre griji și probleme nu pot să clatine tronul lui Dumnezeu. Și așa cum este de tare și stabil tronul lui Dumnezeu, tot așa este și pacea pe care Dumnezeu o savurează pe acest tron. Dumnezeu este desăvârșit de echilibrat lăuntric și niciodată nu poate fi adus să se clatine, orice s-ar petrece în univers, ca să nu mai vorbim de grijile noastre. Acest echilibru, care caracterizează pe Dumnezeu, această liniște și această pace, pe care El o posedă în Sine, vor fi partea mea, dacă aduc lui Dumnezeu toate grijile mele.

Câteodată spunem, chiar și după ora de rugăciune, că ne-am lăsat grijile la Dumnezeu și eliberați de ele ne continuăm drumul. Pentru ce să ne rugăm de fapt? A te ruga nu înseamnă să faci cunoscut lui Dumnezeu ce te preocupă, căci aceasta o știe Dumnezeu cu mult înainte ca noi să-L rugăm. A te ruga înseamnă, că prin faptul că aducem înaintea Lui problemele noastre, prin aceasta exprimăm dependența noastră de El și devenim eliberați de grijile noastre. Dumnezeu a cunoscut deja aceste griji, dar El a vrut ca noi să I le spunem, ca prin aceasta noi înșine să devenim eliberați de ele și în timp ce ne rugăm să descoperim că în momentul când le-am lăsat la Dumnezeu, liniștea Sa și pacea Sa au venit în inima noastră. Și dacă ne rugăm și cu mulțumire, deci în conștiința, că Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine (Romani 8,28), atunci bucuria în Domnul va fi partea noastră. Ce privilegiu fericit, să poți cunoaște pe acest Dumnezeu și să ai parte de pacea Sa în inima ta!

Din păcate aceasta nu este partea tuturor credincioșilor. Pentru fiecare credincios este valabil ce scrie în Romani 5,1, că el este socotit neprihănit pe baza credinței și prin aceasta are pace cu Dumnezeu. Dar aceasta nu este pacea lui Dumnezeu. Prima înseamnă, că acum este pace între mine și Dumnezeu, care mai înainte a fost Judecătorul meu și a trebuit să se mânie pe mine, care odinioară am fost un păcătos, un dușman al lui Dumnezeu. Păcatele mele au făcut o despărțire între mine și Dumnezeu (Isaia 59,2), dar acum această despărțire a fost înlăturată, păcatele au fost înlăturate, și eu am învățat să mă încred pe deplin în lucrarea Domnului Isus – aceasta este același lucru cu a crede – și am văzut că Dumnezeu a fost satisfăcut și glorificat pe deplin prin această lucrare. Toată frica mea de a fi judecat a fost înlăturată, căci Dumnezeu a spus, că Domnul Isus a fost judecat pentru mine. Acum este pace între Dumnezeu și mine. Dar aici nu este vorba de acest lucru. Cei credincioși posedă prin credință această pace cu Dumnezeu și totuși pot merge pe drumul lor cu inima neliniștită, nu din cauza fricii de judecată, ci din cauza împrejurărilor vieții; deoarece ei nu au învățat să caute la Dumnezeu nu numai mântuirea lor veșnică, ci și liniștea pentru toate împrejurările vieții zilnice. Domnul Isus spune mai întâi: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă«. Aceasta este liniștea pentru o conștiință care neliniștește pe păcătos. Însă după aceea, când am găsit această liniște pentru conștiință, Domnul Isus spune: »Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11,28-29).

Aceasta corespunde păcii lui Dumnezeu, pe care o găsim aici. Această pace a lui Dumnezeu, pe care El o are, care este deasupra tuturor împrejurărilor, această pace, pe care Dumnezeu o savurează pe tronul Său, care prin nimic de pe pământ nu poate fi făcut să se clatine, această pace o putem noi primi. În Coloseni 3,15 se spune că pacea lui Hristos să guverneze în inimile noastre. Aceasta este altceva. Pacea lui Hristos este pacea pe care Domnul Isus Însuși a savurat-o aici pe pământ în toate greutățile prin care a trecut. În mijlocul împotrivirii și vrăjmășiei El a savurat pacea deplină în Dumnezeu. Așa spune El ucenicilor nu numai »Vă las pacea« - aceasta este această pace cu Dumnezeu, pacea conștiinței, ci și »Vă dau pacea Mea« (Ioan 14,27) – pacea Mea *proprie*, pe care Eu am savurat-o în mijlocul tuturor suferințelor și greutăților. Dar aici este pacea lui Dumnezeu. Nu este pacea în mijlocul împrejurărilor, ci este pacea lui Dumnezeu, pe care noi o savurăm, când stăm deasupra împrejurărilor și acestea nu mai pot să pună stăpânire pe inimile noastre și să ne neliniștească. Aceasta este urmarea când noi aducem înaintea lui Dumnezeu problemele noastre. Ce tactic este Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu spune: Eu vă voi împlini toate dorințele; ci El spune: dacă Îmi spuneți ce doriți să aveți cu plăcere, atunci Eu vă dau pacea Mea. Chiar dacă nu vă dau ce M-ați rugat, totuși pacea Mea vă

va umple inima. Atunci nu inimile voastre vor păzi pacea Mea, ci pacea Mea vă va păzi inimile! Inima voastră și gândurile voastre (sufletul vostru, simțul vostru), tot ce poate fi împovărat prin griji și probleme, acestea vor fi păzite și apărate prin pacea care se găsește la Mine. »În Hristos Isus«. Desigur, acesta este fundamentul, pe baza căruia Dumnezeu dă această pace. Acest fundament este legătura noastră cu un Om glorificat, care stă pe tronul de neclintit al lui Dumnezeu.

Deci toate grijile au fost îndepărtate. Noi le-am lăsat la Dumnezeu. Acum ne putem bucura în Domnul. Noi nu avem nici un fel de probleme cu privire la drepturile noastre și împrejurările noastre, căci noi nu insistăm la drepturile noastre și mergem în tumultul împrejurărilor. Însă acum urmează partea pozitivă. Spre ce trebuie inima noastră să fie îndreptată? »Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească« (versetul 8). Aceste lucruri să pună stăpânire pe inima noastră, după ele trebuie noi să alergăm. Adevărat, demn, drept, și așa mai departe, sunt desigur noțiuni abstracte, la care noi trebuie să ne imaginăm situații concrete, cel mai bine din viața practică obișnuită. Când vorbim unul cu altul, chibzuim noi ce este adevărat și demn? Când vorbim despre alți credincioși, spunem noi atunci ce este adevărat, ce este demn, sau spunem jumătate de adevăruri despre alții? Lumea numește aceasta bârfă. Vorbim ce este nedrept? Producem noi pagubă cuiva, vorbind numai despre partea lui rea și trecem cu vederea partea lui bună? Aceasta se poate întâmpla în discuțiile noastre obișnuite, dar și la un nivel mult mai superior, în lucrarea noastră. Probabil că uneori în lucrarea noastră pentru Domnul ne lăsăm călăuziți de invidie și ceartă (compară cu capitolul 1). Nu, fraților, nu invidia și cearta, ci tot ce este curat, tot ce este plăcut (aceasta înseamnă, tot ce este demn de a fi iubit de noi), tot ce este armonios, după aceasta trebuie să alergăm. Probabil că este așa cum scrie în capitolul 2, că unul nu privește pe celălalt mai presus de sine însuși și fiecare urmărește numai foloasele lui. Nu, fraților, noi trebuie să urmărim ce este drept, lucrurile prin care noi putem să facem dreptate celui alt, și nu nedreptate, să urmărim ce este adevărat, ce este demn, ce este în concordanță cu demnitatea noastră. Dacă există vreo virtute (aceasta înseamnă energie spirituală), dacă există vreo laudă, deci ceva prin care noi putem să onorăm pe Dumnezeu în umblarea noastră, în vorbirea noastră, să nu renunțăm la ele.

Noi ca credincioși suntem într-o oarecare privință în pericol să alergăm după lucruri care nu sunt spre onoarea lui Dumnezeu. Citim ușor tot felul de lecturi, despre care știm foarte bine dinainte că ele ne murdăresc, ascultăm și privim tot felul de lucruri, despre care știm dinainte: aceasta mă murdărește – cu excepția cazului, că noi cunoaștem așa de puțin gândurile lui Dumnezeu, că singuri ne considerăm înțelepți și spunem că nu este așa de rău. Însă lucrurile care au loc în afara Domnului Isus, ne murdăresc întotdeauna. Acesta este un principiu. Cine își cunoaște inima câtuși de puțin, știe aceasta foarte bine. Probabil că din curiozitate ne-am preocupat cândva cu învățătura acelor care se numesc creștini, dar despre care știam că sunt contrari Cuvântului lui Dumnezeu și dezonoarează pe Domnul. Probabil că atunci am spus, că am vrut să ne ocupăm cu aceasta, ca să știm ce conține această învățătură, și așa vom fi echipați când venim în contact cu astfel de oameni. Nu, fraților, să alergăm după ce este adevărat, ce este curat, ce este armonios. Lucrurile acestea nu sunt așa. Să nu ne ocupăm cu astfel de lucruri fiind călăuziți de vreo dorință evlavioasă, că probabil vreodată vom putea să combatem pe împotriviți. Dacă nu avem o misiune clară din partea Domnului, ca să ne ocupăm cu răul, atunci vom rata și ne vom murdări, fără ca noi înșine să știm. Chiar și atunci când un frate are misiunea din partea Domnului să se preocupe detaliat cu o învățătură greșită, deoarece în lucrarea lui el trebuie să poată combate această învățătură, deci chiar și atunci când într-o misiune încredințată de Domnul el se ocupă cu o învățătură greșită, el se întinează, căci întotdeauna contactul cu ce este necurat ne murdărește. Numai că în acest caz el are asigurarea din partea Domnului, că Domnul îl va face să recunoască răul. Dar tu nu ai această garanție,

atunci când te preocupi cu lucruri greșite, fără ca Domnul să vrea ca tu să faci aceasta. Apostolul Pavel spune în Romani 16,19, că noi ar trebui să fim proști în ce privește răul. Nu „curați” cum spun unele traduceri, ci »proști«; aceasta nu vrea să spună că după o astfel de cercetare noi am rămas curați, ci că noi nu știm nimic, că noi niciodată nu ne-am adâncit în această problematică. Noi trebuie să fim simpli (sau: proști) când este vorba de lucruri greșite. Aceasta vrea să spună apostolul aici. Noi trebuie să stăruim să ne preocupăm cu ceea ce este adevărat, demn, drept, curat, vrednic de iubit și armonios.

Acestea sunt lucruri care trebuie să pună stăpânire pe inimile noastre. Dacă noi suntem sensibili în ceea ce privește lucrurile spirituale, atunci vom ști foarte bine ce stă în opoziție cu ele. Noi nu trebuie să fim așa de legaliști spunând permanent care sunt lucrurile cu care nu trebuie să ne preocupăm. Nici apostolul nu face aceasta. El nu spune: fraților, tot ce este neadevărat, ce este nedemn, ce este nedrept, cu acestea să nu vă ocupați. Chiar dacă noi ne spunem unul altuia care sunt lucrurile cu care nu trebuie să ne ocupăm – și din păcate aceasta are loc foarte des -, chiar și numai acest fapt poate duce la murdărirea noastră, preocupându-ne în gândurile noastre cu lucruri care nu sunt curate – chiar dacă este cu intenția de a atenționa. Nu, să umplem mai bine inima noastră cu lucruri curate. Ce rost are dacă spunem unul altuia: nu ai voie să faci aceasta sau aceia și mai înainte nu am învățat din practica vieții să ne umplem inima cu lucruri care sunt de la Domnul? Dacă nu obișnuim să practicăm reciproc această dorință, atunci nu are absolut niciun sens interdicția cu privire la lucrurile rele. Aceasta ar fi atunci numai o atitudine legalistă, care pe noi ca creștini nu ne duce mai departe. Dar dacă învățăm să știm cine este Domnul Isus, ce se găsește în El (căci El este Cel adevărat, Cel demn, Cel drept, Cel curat, Cel plăcut, Cel armonios!), că El este Acela care poate să dea inimii noastre o satisfacție care rămâne cu adevărat, atunci nu trebuie să ne interzicem unul altuia ce nu trebuie să facem și cu ce nu trebuie să ne preocupăm. Aceste lucruri ar trebui să le chibzuim și atunci vom renunța de la sine la celelalte; dacă nu este așa, atunci nu am înțeles această învățătură.

Apostolul însuși se numește model (versetul 9): »Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.« Ce au auzit Filipenii de la apostolul Pavel, și ce au văzut la el? Ce i-a învățat Pavel? El le-a vestit pe Isus Hristos. Ce au primit ei de la El? Ceea ce au primit și Colosenii: »Așa cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul« (Coloseni 2,6). Ce au văzut ei la Pavel? Apostolul Pavel a spus: »Călcați pe urmele mele (textual: fiți imitatorii mei).« Aceasta înseamnă, așa cum spune în 1 Corinteni 11,1: »... cum și eu sunt al lui Hristos.« Ei au văzut că el au urmat pe Hristos Isus, și în privința aceasta Pavel se prezintă ca model. De ce? Ca să arate spre Hristos Isus. El nu ia în primul rând pe oameni ca model și nu spune: așa ar trebui voi să urmați pe Hristos. Care va fi atunci urmarea acestei succesiuni pozitive? Că Dumnezeuul păcii va fi cu voi. Mai întâi trebuie să fie o activitate negativă: să te debarasezi de tot ce nu este spre onoarea Domnului și îți face inima nefericită (versetul 6). Aceasta are ca urmare, că pacea lui Dumnezeu umple inima noastră (versetul 7). Abia după ce toate necurățiile și toate neplăcerile au fost înlăturate din ea, pacea lui Dumnezeu o va umple. Dar aici merge mai departe. Aici nu este vorba de pacea lui Dumnezeu, ci de Dumnezeuul păcii! Acum vine, ca să zicem așa, Dumnezeu Însuși personal și ocupă loc în viața mea. Acum este vorba nu numai că inima mea este liniștită, ci că acest Dumnezeu Însuși devine mare în inima mea și că Domnul Isus Însuși ia chip în viața mea. Aceasta poate avea loc numai dacă inima mea a fost golită de toate celelalte. Este imposibil ca eu să folosesc cea mai mare parte a timpului meu pentru ceea ce este neadevărat, nedrept și ne-curat, și apoi să mă aștept să primesc cândva înțelegere despre acest Dumnezeu al păcii, despre acest Dumnezeu, care este pace. Ce cuvânt prețios! În Vechiul Testament Dumnezeu nu este numit niciodată Dumnezeuul păcii. Acolo nu era niciun fundament pentru o pace adevărată. Însă pentru noi, care avem dreptul să credem într-o lucrare înfăptuită și suntem uniți cu un Domn glorificat în cer la dreapta lui Dumnezeu, aceștia au cunoscut pe acest Dumnezeu ca Dumnezeu al păcii, căci Dumnezeu Însuși

Și-a pregătit această pace pe crucea de pe Golgota, unde Domnul Isus a făcut pace (Coloseni 1,20).

Noi avem dreptul să cunoaștem pe acest Dumnezeu al păcii. Scriptura nu spune niciodată, că Dumnezeu este Dumnezeul bucuriei (în Psalmul 43,4 este personal și temporal, și nu este absolut și nelimitat în timp). Am spus tocmai, că bucuria este deseori o chestiune de moment, deseori sub influența împrejurărilor. Dar Dumnezeu este Dumnezeul păcii. Noi putem să savurăm această pace, chiar și atunci când ochii noștri sunt plini de lacrimi și de întristare. Atunci pacea lui Dumnezeu mai poate fi încă în inima noastră. Domnul Isus avea transpirația ca niște picături mari de sânge, și totuși în același moment a savurat desăvârșit pacea lui Dumnezeu și pacea Sa personală, pe care voia s-o dea ucenicilor Săi (Ioan 14,27). Inima Lui stătea sub impresia a ceea ce Îl aștepta. El a fost mișcat, a fost profund atins de suferințele care Îl așteptau și în același timp avea pace desăvârșită. El a spus: »Facă-se voia Ta.« El a fost în chip desăvârșit una cu voia lui Dumnezeu, care va aduce toate asupra Lui.